

пред вас и ви говоря от името на руския цар. Вие сте свободни да ме слушате или не. . . . "

Тжлпата разбра, че е отишла много далеч в своето сжмнение и че е оскърбила „капитана“ на руския цар.

Но каквато и да бжде една тжлпа, в нея заговорва самолюбие, което трябва да се удовлетвори; изборната тжлпа се сжмни в произхождението на Любавски. Вйжда, че не беше права. Но и да се сжзнае в своята неправота не можеше. Трѣбваше, обаче, да се излезе из неудобното положение колко годе с ненакжрнено честолюбие. В дирене на изход ще се намери човек, който да посочи вратата. Така и стана. Един с среден ржст селянин с сила си проби пжт до Любавски и джрзко каза:

„Дай подписа, че си русин.“

А така, тжй, да даде подписа. Искаме подписа а! . . .

Любавски спокойно извади из джеба си бележник, откжсна лист и захвана да пише с молив:

„Я, поручик императорской армии, Любавски, командир 4 роты 2 кюстендилской дружины, сам удостоверяю, что я присягал служить верно Его императорскому Госудорю и участвовал в боях на шипке для освобождение Болгария.“

С висок глас Любавски прочете написаното. Тжлпата остана много доволна. Држпа изписаното парче хартия и се упжти по у иците на града.

Около Любавски не остана никой. Той вжзджхна свободно. Но това не беше за дълго.

Зададе се обратно гжлпата с диви викове. Пред нея вжрвеше бабаин селянин, който джржеше високо написания с молив лист от Любавски. С стиснати юмруци се насочи право към последния и вече не викаше, а като разярен звер девеше.

„Защо си ни дал подписа без печат.“

Тжлпата беше сторила намерение да премахне единствената преграда, която ѝ пречеше да приложи своите диви страсти за да отмжсти на вжображаеми врагове. Този единствен беше руският офицер, който ѝ говореше по руски от името на руския цар. Но Любавски посрещна тжлпата спокойно, без да се измени що-годе в лицето. Това я слиса. Предните редове намалиха своята стремителност. Любавски отговори, че печат не е приложил, защото не са поискали. Щом като искат и печат, ще приложи. Извади из джеба си печат, запали клечка кибрит, напуши печата и го приложи на изписания лист. Тжлпата повторно држпа листа и се отдалечи.

Но скоро тжлпата пак се вжрна обратно, зверски ожесточена, готова да извжрши престжпление. От оглушителния вик не можеше нищо да се разбере. Напрегнатия слух на